

OPINIONS

BRIGADES ROGES: REPETICIÓ*Xavier Vinader*

12

ESTAPÉ RESPON*Toni Cañís***L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER***Lluís Bonada*

13

EL SECRET MÉS BEN GUARDAT*J. J. Pérez Benlloch***IL-LEGALITZAR IDEES***Pere Martí*

14

UNA MÀFIA INACABABLE*Llibert Ferri***MÀRQUETING FISCAL***Albert Closas*

15

BOMBONS VERINOSOS*Jaume Fàbrega*

16

AUSCHWITZ, ISRAEL*Joan F. Mira*

114

El PSPV valencià té una única cosa que li ha fet sentir orgull internacional. Es diu IVAM, i ha esdevingut en la plasmació artística i mercadotècnica de tot allò que la gestió socialista haguera volgut ser. Un espai modern, dinàmic, progressista, obert, amb arrels, però disposat a menjar-se el futur. Tomás Llorens, Carme Alborch i J. F. Yvars, les primeres cares públiques del museu, eren només taques de sol d'una epidermis que escenificava aquesta imatge. Perquè dins de la imatge bategava la concepció revolucionària de Vicent Todolí, el director artístic agosarat i lúcida –actual director del museu Serralves de Porto– que va trencar estructures dels museus provincianes i va impulsar un museu àgil, voraç, i que anava al seu aire.

Era lògic, i obvi, que el PP havia de fer seua l'única cara realment espectacular que podia oferir el llegat socialista. Ara bé, era tant el prestigi avantguardista del museu, que tothom imaginava que la prudència havia d'imposar-se. L'IVAM no era Canal 9, un llegat que era un desastre i que el PP podia manipular amb l'argument subreptic de què l'embrí de l'ens públic ja havia estat concebut perquè això fóra possible. L'IVAM era un organisme autònom, dissenyat perquè no es poguera manipular des de qualsevol direcció general. El PP, davant del terror mediàtic que va despertar el desig de Consol Ciscar –ara subsecretària de Promoció Cultural de la Generalitat Valenciana– de dirigir l'IVAM, el va fer dirigir a Juan Manuel Bonet, un especialista considerat en els únics cercles en què qualsevol director de museu hauria d'estar-ho: en els artístics. Bonet fou un gestor hàbil que va impulsar internacionalment el museu, i li donà, com era d'esperar, una –nova– perspectiva conservadora que, en canvi, no grinyolava amb les primigènies característiques avantguardistes de la institució. Però Bonet –que ja va haver d'empassar-se una exposició imposada d'Agatha Ruiz de la Prada, la parella de Pedro J. Ramírez– va ser substituït per Kosme de Baranano.

Una de les primeres coses que va fer Baranano fou comptar amb la incorporació a l'equip del museu de la comtessa de Siruela, una habitual dels magazins televisius, que, en un d'aquests, donava consells a les espectadores sobre com posar-se el fulard al coll. Un dels més grans tabús de l'IVAM quedava vulnerat, ja que, fins aleshores, els polítics havien mantingut l'equip de l'IVAM allunyat de qualsevol pressió política. Amb Baranano, el tema no havia de ser així. Per a mostra, la seua assumpció de la voluntat de Consol Ciscar de tancar les sales del Carme de l'IVAM –les més menudes i dinàmiques– per a la seua conversió en el Museu del segle XIX. Com a compensació, hi ha una ampliació de la sala principal, la Julio González, que, això sí, suposarà una ampliació de 10.000 metres quadrats i que, això també, costarà 30 milions d'euros. Aquesta decisió ha generat una protesta contra el tancament d'artistes, de galeristes, d'estudiants d'art i de veïns (cal expropiar per a l'ampliació), que reinvidiquen la funcionalitat ciutadana de les sales del Carme, les quals, amb una mostra sobre el creador Markus Lüpertz, viuen avui la seua última exposició. Quant a la programació de la sala mare, la Julio González, la que serà amplificada pels arquitectes japonesos Kazuyo Sejima i Ryue Nishizawa, avui tot són hipòtesis. Molts veuen un intent de personalització estètica previsible de la seua programació, per allunyar-la de la rupturista idea embrionària. Altres apunten cap al fet que Baranano no trencarà decididament amb el llegat programàtic que s'ha trobat, i superposarà el seu punt de vista conservador sense extrema virulència. Allò en què coincideixen és que per a aquest museu s'obre una etapa d'incertesa estètica i política, que pot influir sobre el seu prestigi.

“S'obre per a l'IVAM una etapa d'incertesa estètica i política que pot influir sobre el seu prestigi”

QUÈ PASSARÀ AMB L'IVAM?